

A Duna partján

Akkoriban Komáromban tartózkodtam és egy nap szomorú hírt kaptam otthonról. A kutyám beteg lett és az otthoniak nem voltak biztosak benne, hogy le tudja győzni a kórságot. Az idősebb jószágok közé tartozott és sok betegséggel megküzdött már, előfordulhatott, hogy ebből nem lesz képes talpra állni.

Nyomott hangulatban bandukoltam le a Duna partjára, majd leültem egy parti padra és csak figyeltem a fodrozódó hullámokat, sajtó mellkassal. A fájdalom reggel óta velem volt, nem akart elhagyni, addig szorongatott, amíg volt mibe kapaszkodnia. Amikor a levelet olvastam, élesen hasított belém, azóta tompa kínként jelzi, hogy még velem van. Ha pedig véletlenül eszembe jutott egy-egy, a kutyámmal eltöltött boldog pillanat, hasogató szúrás töltött el, és legszívesebben elsírtam volna magam. De könnyeztem eleget ébredés után, az üzenetet próbálva megemészteni, aztán elegendő lett és úgy döntöttem, kiszellőztetem a fejem és sétálok egyet. Aztán hirtelen itt találtam magamat, a fodrozódó vízre meredve. Miközben próbáltam nem otthoni házörzönkre gondolni, elmerengtem az előttem elterülő, végeláthatatlanul hömpölygő vízmennyiségen. Olyan, mintha lélegezne. Egy-egy hullám vagy sodrás, egy pillanatnyi felemelkedés, majd lesüllyedés pont olyan, mint sok apró lélegzetvétel. Hirtelen úgy éreztem, egyszerre veszem a levegőt a vízzel. A mellkasom követte a folyam mozgását. Vagy csak képzeletem? Mindenesetre nagyon jól esett, megnyugtató hatása volt. Csendben ültem és minden figyelmemet lekötötte a folyó.

Aztán hirtelen hatalmas motorzúgás kerekedett, de én nem tudtam levenni a tekintetem a fodrokról. De nem is kellett. Hiszen a következő pillanatban beúszott a látóterembe egy hajó. Az orra szétválasztotta a vizet én pedig megrökönyödve ültem ott és egy pillanatra elfelejtettem levegőt venni. A víz folyása rendezetlenné vált, újabb hullámok keletkeztek, amik nem illettek a folyó nyugodt sodrásába. A háborítatlan szépsége eltűnt, mintha ott sem lett volna. Inkább olyan volt, mint egy sebesült. Levegőért kapkodva csapódtak a hullámok a partra, én pedig a padról a földre rogyva kezdtem a folyam felé mászni, nem tudom, miért, de mindenáron segíteni akartam. Mikor odaértem, a vízbe mártottam a kezem. A hajó addigra elhaladt és az utána húzó seb lassan bezárult. Én is megnyugodtam és nem értettem, mi történik velem. Aztán hirtelen kitört belőlem a zokogás és a félelmem minden könnycseppét magába fogadta a Duna. Ott hullattam a könnyeimet a parton percekig, de miután sírásom alábbhagyott, sokkal kevésbé nyomott a fájdalom a mellkasomban, mint bármilyen vigasztaló beszéd után. Nem félttem, bíztam a kutyám felépülésében.